

(z příběhu Kam se poděl kamenný trůn?)

Ještě větší záhadou pražského hradního vrchu by měl být posvátný pahorek zvaný Žiži. Výslovně se o něm zmiňuje kronikář Kosmas v souvislosti s dobytím Pražského hradu knížetem Oldřichem, který ho s pomocí římského krále Jindřicha II. vyrval z rukou Poláků. K roku 1002 (ve skutečnosti k tomu došlo o dva roky později) kronikář uvádí: „...Kníže Oldřich... vrátil se do vlasti, vešel do velmi pevného hradu jménem Dřevíč a poslal odtud jednoho věrného svého bojovníka s úkolem, aby, vnikna do hradu Prahy, v noci zvukem trouby postrašil nic netušícího nepřítele. Věrný služebník ihned rozkaz vykonal, a vstoupiv v noci uprostřed hradu na vyvýšené místo, jež slove Žiži, zatroubil a mocným hlasem několikrát volal: ‚Utíkají, utíkají Poláci v hanebném zmatku, přepadněte je, Čechové, zbraní prudce!‘ Na ten hlas připadl na Poláky strach a leknutí, což se stalo z podivného dopuštění Božího a z přispění svatého Václava. Rozprchnou se všichni, jeden, zapomenuv na sebe i zbraň, neoděh vskočí na koně a bez oděni prchá, druhý, jak usnul, i bez kalhot pospíchá na útěk...“ Archeolog Ivan Borkovský usoudil, že „jméno kopce – vyvýšeniny Žiži – je důležitým starobylým svědectvím kultovního místa na hradčanském ostrohu, zachovaného ještě v starší době knížecí.“ Zároveň ho dával do souvislosti se stavbou Bořivojova kostelíka Panny Marie. „Obyčej stavět na místech předkřesťanských kultovních středisek křesťanské svatyně byl rozšířen i mimo české území. Souvisel se snahou vymýtit co nejrychleji starý kult a vtisknout křesťanský ráz místům, kam si lid zvykl scházet se k náboženským obřadům,“ napsal Borkovský ve své knize Pražský hrad v době přemyslovských knížat. Zdá se tedy, že onen pahorek Žiži byl mnohem významnějším bodem Sviního vrchu než sněmovní pole i knížecí stolec.

Ovšem místo pahorku Žiži, možná uměle vytvořeného na nejvyšším bodě hradčanského vrchu, zůstává pro nás záhadou. Podle Ivana Borkovského se nacházel v místech, kde dnes na třetím hradním nádvoří, v sousedství Svatovítské katedrály, stojí budova starého probošství, skrývající ve svých zdech zbytky románského biskupského paláce. Podle jiných historiků bezprostředně souvisel s knížecím stolcem a další badatelé ho spojují s nejstaršími, ještě předkřesťanskými hroby, objevenými na třetím hradním nádvoří v okolí Plečnikova žulového monolitu. Už koncem 20. let minulého století tady archeolog docent Karel Guth objevil mimo jiné hrob muže s mečem, nesporně významného velmože. Vždyť dát mrtvému do hrobu meč, který po něm tím pádem nikdo nemohl zdědit, znamenalo, že se jedná o příslušníka vládnoucí elity. Jen velmi významný bojovník, možná dokonce kníže, mohl být pochován na tomto mimořádně čestném místě, snad nejčestnějším z celého území ovládaného kmenem Čechů.

(z příběhu Šumavský poustevník špionem?)

Jistě si řeknete, že takový asketa je přímo vzorem ctnosti. Kdo tedy zavínil jeho špatnou pověst? Kupodivu především slavný

historik František Palacký. V souvislosti s druhým tažením císaře Jindřicha III. do Čech proti knížeti Břetislavovi I., které mělo být odvetou za porážku u Domažlic roku 1040, píše: „Naučením bezpochyby Vintířovým (an na Šumavě již po třicet let poustevničiv, všecky její prosmyky znal a stezky sám na mnoha místech byl zakládal), vojsko Jindřichovo překročilo tenkrát hranice české na jižnějším než vloni místě, kde jich méně pilně ostříháno; i obšedší tudíž opevněná Čechův stanoviště, dostalo se beze vší ztráty dovnitř země.“

Palacký se domníval, že Jindřich pronikl pohraničními hvozdy někde u šumavských Stachů. Ve skutečnosti vstoupil do Čech zřejmě až kdesi u Chebu. Sem to ovšem měl pětáosmdesátiletý Vintíř poněkud z ruky a asi těžko mohl dělat císaři průvodce. Jenže pomluva, která nemá žádné opodstatnění, se s šumavským poustevníkem nezaslouženě táhne dál a ještě dnes se o něm jako o „německém vyzvědači“ můžete dočíst v leckteré turistické příručce. Ani český kníže Břetislav I. o žádné zradě nic nevěděl. Jinak by Vintíře nedal pohřbit v břevnovském klášteře s úctou hodnou významného světce.

Palackého pomluva zřejmě vznikla nepřesným výkladem textu letopisu tzv. Saského analisty, vztahujícího se k vítězné bitvě Čechů na Brůdku u Domažlic. Podle něho po porážce císařského vojska působil Vintíř jako zprostředkovatel. Doslova se v něm praví: „A ti z našich, kteří až dosud zůstávali v provincii, byli po zásahu poustevníka Vintíře bez újmy vyvedeni a vrátili se.“ To je ovšem něco zcela jiného. Zdá se pravděpodobné, že Vintíř v souladu se svým duchovním posláním, vzhledem ke svým příbuzenským vazbám i svou přirozenou autoritou působil spíše jako usmiřovatel znesvářených stran a mírotvorce.

(z příběhu Templářský poklad na Veveří)

V červnu následujícího roku 1305 v pouhých čtyřiatřiceti letech zemřel na souchotiny český král Václav II. a na trůn usedl jeho šestnáctiletý syn Václav III. Templářský velmistr Jakub de Molay se okamžitě v přestrojení za zbožného poutníka vydal do Čech a v klášteře na Zbraslavi u Prahy navštívil tamního opata Konráda, předního rádce mladého krále. Velmistr požíval pověsti velkého znalce zákulisí evropské politiky a opatovi vysvětlil, že je v zájmu panovníka, který po otci zdědil nejen Čechy, ale i Uhry a Polsko, aby se zřekl uherské koruny, ale silou a mocí si udržel korunu polskou. Konrád si de Molaye velice vážil, poděkoval mu za jeho rady a sám je přednesl mladému králi.

Václav III. pak skutečně zrušil své zasnoubení s uherskou princeznou Alžbětou, zřekl se nároků na uherskou korunu a oženil se s dcerou těšínského vévody Violou. Když se na jaře 1306 kujavský kníže Vladislav řečený Lokýtek zmocnil polského královského hradu Wawel v Krakově, vyhlásil Václav III. zemskou hotovost a vyrazil do Olomouce, kde se mělo shromáždit vojsko pro tažení do Polska.

Velmistr Jakub de Molay zatím nelenil, v tišnovském klášteře se setkal s tamní abatýší a navrhl jí, aby stříbrné sochy apoštolů

darovala králi na pokrytí nákladů na válečnou výpravu do Polska. Abatyše templáře poslechla, navštívila v Olomouci mladého panovníka a přivezla mu stříbrný klíč od klášterního sklepa, v němž byly sochy přechovávány. Ještě tentýž den však byl Václav III. na olomouckém hradě kýmisi přepaden a zákeřně zavražděn. Když sloužící našli mrtvého krále, klíč od tišnovského pokladu už u sebe neměl. Neznámý vrah si ho odnesl. Ale protože o tomto klíči kromě mrtvého Václava III. a abatyše nikdo nevěděl, nikdo po něm ani nepátral.

Uprostřed následující noci se před ženským klášteřem v Tišnově objevila kolona vozů, doprovázená skupinou po zuby ozbrojených rytířů. Překvapené abatyši oznámili, že je posílá sám král a že si chtějí odvézt dvanáct stříbrných apoštolů. Když řeholnice spatřila klíč, který sama panovníkovi darovala, pochopitelně nic nenamítala. Rytíři se dali do díla, vynesli z klášterního sklepa všech dvanáct soch, naložili je na vozy a rychle zmizeli v noční tmě. Nemířili s nimi však k Olomouci, ale k nedalekému hradu Veveří. Tam zastavili před kostelíkem Nanebevzetí Panny Marie a jednu sochu po druhé snášeli za svitu pochodní do podzemí. Od té doby tento stříbrný poklad nikdo nikdy nespatriil.

Velmistr Jakub de Molay se krátce nato vrátil do Paříže, kde bylo hlavní sídlo řádu. V říjnu roku 1307 však nechal francouzský král Filip Sličný všechny templářské komendy přepadnout a řádové rytíře pozatýkat a uvěznit. Po strašném mučení byli pak usvědčeni z kacířství, papež Kliment V. řád zrušil a velmistr a mnozí další templáři skončili na hořící hranici. Na poklad ukrytý v podzemí hradu Veveří se zapomnělo.

(z příběhu Podezřelé obléhání hrádku Sion)

Je otázkou, proč byl do čela zemské hotovosti podstaven právě vychytralý Ptáček, o němž se všeobecně vědělo, že je Roháčovým blízkým příbuzným a navíc má nedaleko Sionu, v Ratajích, svůj hrad. Zikmund skutečně původně požádal o dobytí Sionu předního katolického velmože Oldřicha z Rožmberka, jenže ten se vymluvil na starosti se svými jihočeskými državami. Jan Roháč se totiž velmi podivným způsobem zmocnil jednoho svazku zemských desek, jenž se týkal majetkových úmluv mezi ještě mladým Rožmberkem a jeho někdejší poručníkem Čeňkem z Vartemberka, a jimi pak zřejmě jihočeského velmože vydíral. Oldřich proto neměl zájem na tom, aby se Roháčovi stalo něco nepříjemného. Hynce Ptáček z Pirkenštejna, protřelý kališnický diplomat a vyjednávač, se naopak císaři do velitelské funkce vnutil s příslibem, že jako Roháčův synovec a bývalý spolubojovník ho snáze přemluví ke kapitulaci bez boje. Leč nestalo se tak. Obléhání nevelkého hrádku se proti všemu očekávání protáhlo až do září, a to dal Ptáček proti nevelkému Sionu dokonce postavit mohutný dobývací prak.

Teprve na podzim došla Zikmundovi trpělivost a poslal obláhatelům na pomoc oddíl uherského velmože – také tajného milence své ženy Barbory Celské – Michala Országa. Pak už bylo vše velmi rychle rozhodnuto. 6. září 1437 byl Sion dobyt a Jan

Roháč z Dubé a jeho přátelé, polský rytíř Vyšek Račinský, kněz Martin Prostředek, puškař Zelený a další, skončili v zajetí. Co se však vlastně celé ty dlouhé týdny od května do září 1437 u Sionu dělo?

Historická literatura, divadelní hra Aloise Jiráska i film režiséra Vladimíra Borského z roku 1947, shodou okolností první barevný snímek v dějinách české kinematografie, vykreslily statečný a houževnatý odpor malé posádky posledních husitů, kteří se odmítali vzdát. Ve skutečnosti však bylo všechno jinak. Prokázal to vlastně až archeologický průzkum trosek Sionu, který počátkem 60. let 20. století vedla doktorka Eva Janská z Vojenského historického ústavu. Původně měla za úkol objasnit, jak mohutné a důmyslné muselo být opevnění tohoto hrádku, když tak dlouho dokázal vzdorovat svým dobyvatelům. Ke svému překvapení však zjistila, že Roháčovo sídlo nebylo nějakou nedobytnou pevností, jak by se snad dalo soudit z délky obléhání. Sion sice stál na vysokém ostrohu nad potokem Vrchlicí, ale neměl ani pevné hradby, ani předhradí, postrádal také stáje a zásobní komory a dokonce neměl ani vlastní studnu. Když obhájci Sionu potřebovali vodu, museli si pro ni dojít až do potoka, a to by nebylo dost dobře možné bez podivuhodné vstřícnosti a ochoty obléhatelů.

(z příběhu *Byla Perchta Bílou paní?*)

Zcela v duchu těchto představ začal Balbín v jindřichohradeckém zámeckém archivu hledat informace o ženě, která by se za takovou nešťastnici hodila. A protože byl v tomto ohledu opravdu důkladný, objevil soubor pětadvaceti česky psaných dopisů Perchty z Rožmberka. Její smutný osud ho dojal natolik, že právě mezi tuto šlechtičnu a Bílou paní dosadil rovnítko. To Perchta, což je vlastně staročeská podoba německého jména Berta, se prý zjevovala na chodbách zámků v Jindřichově Hradci, v Českém Krumlově a v Třeboni nebo na hradě v Rožmberku.

Tato šlechtična se narodila na českokrumlovském hradě jako dcera jednoho z nejvýznamnějších velmožů 15. století Oldřicha II. z Rožmberka a jeho manželky Kateřiny z Vartemberka. Měla pět sourozenců – Jindřicha, Jana, Jošta, Anežku a Ludmilu – a ze všech dětí nejsmutnější osud. Její otec byl sice nejbohatším katolickým pánem v Čechách, ale v husitských válkách se výrazně zadlužil, potrpěl si na nákladný život a kromě toho se dal na politiku. Když se tedy v roce 1449 vdávala Oldřichova nejmladší dcera, tehdy dvacetiletá Perchta, za Hanuše z Lichtenštejna, zůstal Rožmberk zeti dlužen její věno. Bezděky jí tak zadělal na celoživotní trápení.

Hanuš totiž peníze miloval a navíc měl problémy v rodině. Patřily mu sice moravské hrady Mikulov a Valtice i rakouský Steiregg, rodinný majetek však nebyl dosud rozdělen a hlásila se o něj jak Hanušova matka Hedvika z Pottendorfu, tak především jeho sestry Alžběta a Barbora, bratr Jindřich a bratranec Vilém.

Rožmberk si myslel, že vdává dceru za bohatého muže, kterému na nějakém věnu nesejde a klidně počká. Špatně ho však odhadl. Hanuš nutně peníze potřeboval, aby mohl vyplatit především

bratrance Viléma. Pravda, Perchtino věno nemělo být závratně velké, jednalo se o tisíc kop grošů, což představovalo zhruba osminu ročního výnosu rožmberského panství, nicméně stárnoucí Oldřich ty peníze momentálně neměl – a nedělal si z toho těžkou hlavu. Ostatně nejinak se choval, když vdával prostřední dceru Ludmilu za Bohuslava ze Švamberka. Také v tomto případě zůstal věno dlužen, jenže tento zeť si na prvního velmože království netroufal, choval se rozumně a peníze na manželce nevyváděl.

(z příběhu Palackého první láska)

O osmnáct let starší a stále velmi krásná Anna, nebo – jak si také nechávala říkat a jak se později podepisovala v dopisech Palackému – Nina zapůsobila na Palackého ohromujícím dojmem.

O tom, jak tato dáma vypadala, si snad můžeme učinit představu z podobizny mladé ženy od neznámého autora, která je dnes uchovávána v Památníku Františka Palackého v Národním muzeu.

Pokud je na obraze opravdu Zerdahelyová, jak se traduje, a pokud byla portrétována v době, kdy poznala Palackého, není se jeho náhlému vzplanutí co divit. Ta křehká, drobná, tmavovlasá dáma s uhrančivýma očima, úzkými rty a zpola obnaženými rameny, která drží v pravé ruce brýle, vypadá na svůj věk velmi mladě. Přičteme-li k tomu nepochybnou sečtělou, elegantní chování aristokratky a zřejmě i laskavé srdce, musela být vskutku okouzlující společnicí. „Tato vzdělaná, jemnocitná i dobrotivá osoba brzy pozorlivou a čím dál tím přívětivější se stala,“ zapsal si tehdy Palacký nadšeně do deníku.

Zkrátka a dobře: od prvního setkání ztratil hlavu, zamiloval se a zdálo se, že ani on, pohledný, vzdělaný mladý muž plný ideálů, není sice mladě vypadající, nicméně stárnoucí a životem zklamané šlechtičně lhostejný. Brzy našli společnou řeč a do Niny až po uši zblázněný Francl pochopil, že nemůže a nechce Prešpurk opustit.

Co teď? Zklame své rodiče a odmítne místo pastora v Bielsku?

„Když posleze já nové bláhy u paní Zerdahely oučastným jsem se stal, nemohl jsem dlouho na rozpacích býti, na kterou stranu bych se ustaviti měl...“ Nakonec do Bielska oznámil, že nenastoupí, ač se už připravoval na přijímací zkoušku z teologie. Raději zvolil nejistou dráhu domácího učitele šlechtických dětí, jen aby mohl být své milované nablízku. Byl její osobností doslova okouzlen: „...Já jsem u ní nového takořka života nabyt... Ona ze všech, co jsem jich já kdy poznal, ideálu ženské osobnosti nejbližší se dotýkala, zamilovavši mne neméně, nežli ode mě milována byla, takže matkou mou nejen se jmenovati, ale i skutkem se prokázati ochotna byla, naučila mne ve světě žíti a ušlechtila i upevnila mužský charakter ve mně.“

Anna provázela své svěřence na všechny Palackého vyučovací hodiny a jeho poté zvala na obědy a večere do svého domu. Protože byla díky rodinnému prostředí mimořádně sečtělá, debatovali spolu o knihách, literatuře, filosofii a estetice, tehdy módním vědním oboru. Palacký ji seznámil se svými českými básněmi, jejichž čtení, protože uměla slovensky, jí nedělalo potíže. Dokonce se některým z nich naučila nazpaměť. Zavedla ho také ke své příbuzné

Karolině Geczyové, v jejímž salonu se pak účastnil debat a disputací s přešpurskými aristokraty a vzdělanci. Na tuto okolnost později vzpomínal, když o paní Anně napsal: „Ona uvedla mne do vyšších kruhův společenských, kteří na opravdovém vzdělání záležitosti sobě daly.“

Palackého citový vztah k Zerdahelyové nezůstal v přešpurské společnosti nepovšimnut. Hraběnka Szakmárová, jeho bývalá bytná, zřejmě chtěla mladíka „vyzkoušet“ a začala ho sama svádět. Když ji však plachý a do „své“ Niny po uši zamilovaný Franci odmítl, rozšířila o něm pověst, že od Zerdahelyové chodívá večer za prostitutkami do nevěstinců a o půlnoci se vracívá domů. Prešpurská společnost a zejména spolužáci z lycea se pochopitelně bavili na účet „svatouška“ Palackého, který tak dbá o čest paní Anny, a chodí se ukájet do veřejného domu. Franci pochopitelně zuřil a nakonec se mu k autorství tohoto drbu přiznali jeho bývalí žáci, synové hraběnky Szakmárové, kteří zmiňovaný nevěstinec sami navštěvovali.

Byla však Palackého láska k Anně Zerdahelyové pouze platonická, jak tvrdí většina jeho životopisců? Sám se ve svém deníku chlubil, že díky němu nalezla po životních zklamáních opět cestu k Bohu. Napsal by to, kdyby ho k Anně vázala nejen duchovní, ale i tělesná intimita? Hledala půvabná a nešťastná šlechtična útěchu v náručí mladičkého domácího učitele? Následující, vpravdě básnivě řádky z Palackého deníku naznačují, že poměr k Nině mohl být milostným poměrem se vším všudy: „Bože, jest-li že větší rozkoše z lásky, nežli cítila já, když ona, opanujíc mne milostností nejušlechtlejší, ruky mé pojetím dávala i brala sliby, že věčně se milovati, všechny radosti a hoře sdíleti a duchem nerozpojeným jen jeden život vésti budeme! Kdežto citem a milostí plápolajícimu ruku její ke tlukoucímu srdci vztáhnouti a všechny plameny v políbení sjednotiti dáno bylo!“

(z příběhu *Byl generál Štefánik sestřelen?*)

Za těchto okolností startoval 4. května z italského letiště Campo Formido letoun s tříčlennou italskou posádkou a generálem Milanem Rastislavem Štefánikem. Těsně před přistáním ve Vajnorech u Bratislavy došlo ke katastrofě. Co bylo její příčinou? Byla to nešťastná souhra náhod, nebo chyba italského pilota? Někteří historici poukazují na to, že italský otevřený dvouplošník Caproni 11.495 byl mimořádně poruchový stroj, jiní hovoří o nepříznivém počasí a vzdušných vírech nad Bratislavou.

Podle jedné hypotézy byl dokonce Štefánik nad Bratislavou sestřelen na příkaz Edvarda Beneše. „Dostali jsme rozkaz, že přiletí nepřátelské letadlo a že ho musíme sestřelit,“ vypověděli později dva čeští vojáci Jiří Forman a Oldřich Fořt. Oba prý později utekli do Francie, protože se obávali, aby nebyli postaveni před vojenský soud jako jejich kolegové, kteří se údajně také na střelbě podíleli. Podle oficiální verze však nebyla střelba na letadlo doložena žádnými svědky. Navíc Beneš byl v kritické době na mírové konferenci v Paříži a asi těžko odtud mohl organizovat nějaký atentát.

A kromě toho velitelem československé armády na Slovensku byl tehdy italský generál Luigi Piccione, nelze tedy předpokládat, že

by dovolil střílet na letadlo své vlasti. Možná však došlo k tragické záměně italské červeno-bílo-zelené trikolory na křídlech letadla za stejnou maďarskou – Maďarsko bylo tehdy s Československem ve válečném stavu.

S odstupem mnoha let vyprávěl tehdy třináctiletý pasáček Jozef Haronik, jenž byl první u trosk letadla, že oba italské piloti byli mrtví, kdežto Štefánik pouze raněný a v bezvědomí. Vzápětí však na místo katastrofy dorazilo několik civilistů v černém autě, kteří generála ihned naložili a odvezli – a pak už ho nikdo nikdy neviděl živého.

Do debaty o příčinách letecké katastrofy ve Vajnorech zasáhl i Štefánikův přítel, vrchní velitel čs. legií na Sibiři, francouzský generál Pierre Thiebaut Janin. Podle Janinova názoru, zveřejněného však na jeho příkaz až v roce 2000, prý letoun pilotoval Štefánik sám a celé neštěstí bylo vlastně sebevraždou. Těžce nemocný Štefánik, který už léta trpěl žaludečními vředy, navíc v těžké depresi a s pocitem nezaslouženého upozadění, se prý rozhodl pro dobrovolnou smrt.

(z příběhu Pocházel Hitler z Čech?)

Potíž je v tom, že Alois, Hitlerův otec, se narodil v roce 1837 jako nemanželské dítě už dvačtyřicetileté svobodné selky Marie Anny Schicklgruberové z vesnice Strones. Ta se po pěti letech provdala právě za Heidlera, syna však dala z domu na vychování ke svému švagrovi Hüttlerovi. V roce 1876 pak farář v Dollersheimu, kde byl Alois pokřtěn, na žádost rodiny změnil v matrice poznámku „nemanželský“ za „manželský“ a omylem, protože trochu nedoslýchal, zapsal jeho příjmení místo Heidler jako Hitler. Namísto je nyní otázka, zda Heitlerové z české vesnice Pohoří mohli být příbuzní Heidlerů či Hüttlerů z rakouského Spitalu. Vyloučit to samozřejmě nemůžeme už pro blízkost obou obcí, které byly za Rakouska-Uherska navíc součástí jednoho státu. Přesvědčivé důkazy samozřejmě nejsou, nicméně leccos napovídá tomu, že po druhé světové válce odešli Heitlerové – mimochodem, nikdo z nich nebyl nacistou – z českého Pohoří právě do sousedního Rakouska.

Německý spisovatel Konrad Heiden, který po nástupu nacismu uprchl do Spojených států, zase spekuluje o příbuzenských vazbách Adolfa Hitlera na rodinu Hitlerů či Hüttlerů v Polné u Jihlavy. Na místním hřbitově býval údajně k vidění pomník se jménem této rodiny. Dokonce prý se příjmení Hitler vyskytovalo – což je zvláště zajímavé – mezi polenskou židovskou komunitou, která byla poměrně silná. Podle některých historiků jde však o záměnu názvu obcí. Vedle Polné u Jihlavy známe také obec Polnou, která je součástí dnešního vojenského výcvikového prostoru Boletice na Českokrumlovsku. A sem je to ze Spitalu u Weitry nebo z Braunau na Innu přece jen podstatně blíže než do Polné u Jihlavy. Právě nedaleko Polné na Českokrumlovsku stávala vesnička Pragerstift (česky Prakerš), kterou za komunistického režimu vojáci Čs. lidové armády zcela zlikvidovali. V 90. letech 20. století se v časopise Mladý svět objevila domněnka, že tato zničená obec

byla rodištěm Hitlerovy prarabky. Malý Adolf prý u ní několikrát pobýval, alespoň podle zapsaných výpovědí několika rakouských pamětníků, o prázdninách na návštěvě.

V této souvislosti je zajímavé, že krátce po zabrání Sudet, 20. října 1938, se Hitler zajel podívat právě do tohoto cípu jižních Čech. Autem ho vyvezli až do nadmořské výšky 1083 metrů na vrchol hory Klet'. Jistě se mu odtud naskytl pohled jak na Novohradské hory s vesničkou Pohoří, tak na dnešní vojenský prostor Boletice s vesnicemi Polná a Prakěř. Díval se tehdy nacistický diktátor na krajinu, kterou z dětství dobře znal a odkud pocházeli jeho předkové?